

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

Η γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δίδει τὴν εὐκαιρία στὸν ἄνθρωπο νὰ χαίρει καὶ νὰ σκιρτᾷ καὶ νὰ γάρησει μὲ εὐφροσύνη τὰ μεγαλεῖα τῆς Κεχαριτωμένης Θεοτόκου.

Γιατί τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔφθασε στὴ γῆ Ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀναγγέλλοντας τὴν ἀπαρχὴ ὄσων τῶν καρῶν.

Καὶ πῶς ποθὸ ἀπὸ μας χαίρεται ἡ Κεχαριτωμένη. Γιατί ἡ Παρθένο δὲν εἶναι ὅπως ἡ γῆ, ποὺ χρησιμοποιήθηκε μὲν σὰν ἀπλή ὕλη ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ ἀλλὰ οὐσιαστικά δὲν συμμετεῖχε σέ

τίποτε γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Παναγία Παρθένο ὅμως δημιούργησε ἡ ἴδια μέσα της καὶ πρόσφερε στὸ Θεὸ ὄσα ἐκεῖνα ποὺ προσείλκυσαν τὸν Τεχνίτη στὴ γῆ καὶ τὰ ὅποια παρακίνησαν τὸ δημιουργικὸ χέρι γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Θεανθρώπου.

Καὶ ποιά εἶναι αὐτά;

Βίος πανάμωμος, ζωὴ παναγνή, ἄρνηση κάθε κακίας, ἄσκησις ὄσων τῶν ἀρετῶν, γοητὴ ἀπὸ τὸ φῶς καθαρώτερη, σῶμα ἐντελῶς πνευματικὸ, λαμπρότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καθαρώτερο, ἀπὸ τοὺς χειρουργοὺς θρόνους ἱερώτερο. Πτερούγισμα νοῦ, ποὺ δὲν δειλιάζει μπρὸς σὲ κανένα ὕψος, ποὺ ξεπερνᾷ ἀκόμη καὶ τὰ φτερὰ τῶν Ἀγγέλων. Θεὸς ἔρως, ποὺ ἀπορρόφησε καὶ ἀφομοίωσε κάθε ἄσλη ἐπιθυμία τῆς γοητῆς. Κτῆμα τοῦ Θεοῦ, ἔνωσις μὲ τὸ Θεὸ ποὺ δὲν χωράει σὲ καμμιά ἀνθρώπινη σκέψη.

Ἔτσι, ἔχοντας στολίσει μὲ τέτοιο κάλλος καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴ γοητὴ ἴσως, κατορθώνει νὰ ἐλκόσει ἐπάνω της τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ. Ἀνέδειξε, χάρη στὴ δική της ὠραιότητα, ὠραία τὴ κοινὴ ἀνθρώπινη φύση. Καὶ κατέκτησε τὸν ἀπαθῆ. Καὶ ἔγινε ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας τῆς Παρθένο Ἐκεῖνος ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς ἀμαρτίας ἦταν στοὺς ἀνθρώπους μισητός.

Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὸ «μεσότοιχον τῆς ἔχθρας» καὶ ὁ «φραγμὸς» δὲν εἶχαν γιὰ τὴν Παρθένο καμμιά ἰσχὺ, ἀλλὰ κάθει ποὺ χῶριζε τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὸ Θεὸ, σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἴδια, εἶχε καταρρηθῆ. Ἔτσι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κοινὴ καταρρηθῆ εἶχε συναρρηθῆ ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ τὴν Παρθένο μόνη εἰρήνη. Ἀκόμη περισσότερο, δὲν χρειάσθηκε ποτὲ νὰ προσφέρει Ἐκεῖνη σπονδὲς εἰρήνης καὶ συμφιλιώσεως, μιὰ καὶ στεκόταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ στὴν κορυφὴ τοῦ χοροῦ τῶν φίλων. Ὅσα αὐτὰ πραγματοποιήθηκαν γιὰ τοὺς ἄσλους.

Καὶ ἔτσι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὑπῆρξε πρὶν ἀπὸ τὸν Παράκλητο, παράκλητος ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸ, ὑμῶνοντας πρὸς Αὐτὸν γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων ὅχι τὰ χέρια ἴσως, ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ ἴσως.¹

¹ Νικολάου Καβάσιλα, Ἡ Θεομήτωρ. Ἐκδ. Ἀποστ. Διακονίας σ. 118-161 μετάφραση Π. Νέλλας

ΑΠΛΩΣΕ ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΣΟΥ

Μητέρα του Θεού, σέ μᾶς πού εἴμαστε χριστιανοὶ καὶ μὲ πίστη χριστιανικὴ σέ τιμοῦμε, σέ παρακαλοῦμε, ἀπλωσε τὸ ἔλεος τῆς ἀμετάβλητης προστασίας σου... Σέ σένα προστρέχουμε ὅταν ἡ θλίψη πλησιάζει, κι ἐλευθερωνόμαστε. Ἀλλὰ κι ὅταν εἶναι ὁ καιρὸς τῆς χαρᾶς, σὺ εἶσαι πάλι πού μᾶς τὴν προμηθεύεις. Κι ἀπ' τῆ στιγμὴ πού σ' ὄλα τὰ πράγματα βρισκόμαστε κάτω ἀπ' τὴν παρακίνησή σου, ἀποκτοῦμε τὴν ἐμπιστοσύνη ὅτι ζεῖς μαζί μας.

Ἄν κάποτε ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος συμβόλιζε τὸν οὐρανὸ πού σκεπάζει τὴ γῆ, πόσο περισσότερο δὲ θὰ 'ταν δίκαιο νὰ ἐξυμνήσουμε ἐσένα πού ἔγινες ὁ ζωντανὸς ναὸς τοῦ Χριστοῦ;

Τ' ἀστέρια, οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μιλοῦν, φωτίζοντας στὸ στερέωμα τῶν εἰκόνων σου, ὦ Θεοτόκε, καὶ δείχνουν ἀπαστραπτοντας τὶς πλούσιες δωρεές σου πρὸς ἐμᾶς. Ὁ ἥλιος κι ἡ σελήνη φωτίζουν τὸ δικό σου τὸ φῶς, πού ἔρχεται ἀπ' τὸ Φῶς πού ἐσὺ γέννησες, καὶ κάνει νὰ λάμπει κάθε σπίτι, κάθε πόλη, κάθε χώρα. Κι ἐπομένως εὐτυχισμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ ἁμαρτωλός, γιατί ἐσὺ δὲν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ 'κείνους πού θεωροῦνται ἄξιοι νὰ 'χουν τὴ βοήθειά σου μέχρι τὸ τέλος.

Ἄς ὑποχωρήσει ὁ θάνατος στὴ δύναμή σου, ὦ Θεοτόκε, γιατί ἐσὺ χάρισες τὴ ζωὴ στοὺς ἀνθρώπους! Ἄς ὑποχωρήσει στὴ δύναμή σου ὁ τάφος, γιατί ἐσὺ ἔγινες θεῖο θεμέλιο ἀνεξήγητου ὕψους! Ἄς ὑποχωρήσει στὴ δύναμή σου ἡ σκόνη! Γιατί, ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀναγέννηση, γιατί ἔγινες Κυρία γιὰ 'κείνους πού εἶχανε φθαρεῖ στὴ λάσπη τῆς ὕλης. **Ἀμήν.**

ΑΠΟ ΤῆΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

Ετὴν ἑλληνικὴ ἱστορία, ὁ ὄρος κρυφὸ σχολεῖο ἀναφέρεται σὲ σχολεῖα πού λειτουργοῦσαν κρυφὰ καὶ ὑπὸ καθεστῶς ἀπαγόρευσης στὶς περιοχὲς ὅπου κατοικοῦσαν Ἕλληνες, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας.

« Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν πέρασε τὸ πρῶτο χτύπημα τῆς κατάκτησης, δὲν ἔμεινε ἀδρανῆς, ἀλλὰ συνέχισε τὸ ἔργο τῆς ἀνασυγκρότησης τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει σ' ὅλη τὴν περίοδο ἀπ' τὸ 15^ο ὡς τὸ τέλος τοῦ 17^{ου} αἰ., ἡ κατευθυντήρια δύναμη τοῦ ἔθνους.

Ἐπικεφαλῆς τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης σ' ὅλες τὶς μορφές της, ἐργαζόμενη γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν ἐξισλαμισμῶν, συμμετέχοντας σ' ὅλες τὶς ἐξεγέρσεις ἀκόμα καὶ διευθύνοντάς τις (ἔχει νὰ δείξει μεγάλο ἀριθμὸ νεομαρτύρων, πού εἶναι συγχρόνως καὶ ἥρωες τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης), ρυθμίζει ἐπίσης τὴν πνευματικὴ ζωή.»

Ν. Σβορώνος: Ἐπισκόπησι τῆς Νεοελληνικῆς Ἱστορίας, ἐκδ.Θεμέλιο, 1999, (σέλ.48-49)

Ὅταν ἡ ἀγάπη μας ἐκδηλώνεται μὲ ὑλικές τροφές γιὰ τοὺς ἀνημποροὺς ἀδελφούς μας, τότε καὶ ἡ ζωὴ μας μεταμορφώνεται καὶ γίνεται ζωὴ Χριστοῦ.

Ο ΦΙΛΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

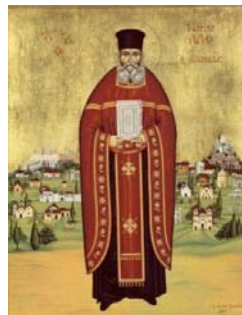
Υπάρχουν πάρα πολλά παραδείγματα για να τά έχουμε ως υπόδειγμα ζωής στη ζωή μας. Ένα τέτοιο υπόδειγμα είναι και ο Άγ. Νικόλαος ο Πλανάς.

Γεννήθηκε στη νήσο Νάξο το 1851 μ.Χ., από εύσεβεις γονείς, τον Ιωάννη και την Αύγουστina.

Από την παιδική του ηλικία εξέφρασε την έφεση και την αγάπη του προς τα όσια και τα ιερά. Ήταν φιλακόλουθος και διακονούσε πάντοτε στο ιερό τὸν παππού του ιερέα Γεώργιο Μελισσοργό.

Χειροτονείται διάκονος στις 28 Ιουλίου 1879, στο ναό Μεταμορφώσεως της Πλάκας και μετά από πέντε χρόνια, στις 2 Μαρτίου 1884, χειροτονείται Πρεσβύτερος στο ταπεινό εκκλησάκι του Αγίου Ἐλισσαίου, στο Μοναστηράκι. Διακονεί στο ιερό θυσιαστήριο ἐπὶ πενήντα χρόνια περίπου (1884-1932), στους ναούς και του Αγίου Παντελεήμονος, κοντά στον Ἰλισσό ποταμό και της ἀκόμη φτωχότερης και ἀπόμερης τότε ἐκκλησίας του Αγίου Ἰωάννου του Προδρόμου, του λεγόμενου «Κυνηγοῦ», στη σημερινή ὁδὸ Βουλιαγμένης.

Διακρίθηκε ὡς ἄνθρωπος προσευχῆς. Ήταν ἀφιλόργυρος και πλήρης ἔργων ἀγαθῶν και ἐλεημοσύνης. Του ἀρκοῦσε για τροφή λίγο ψωμί και λίγα χόρτα, τὰ ὁποῖα συνέλεγε ὁ ἴδιος και, κάποιες φορές, λίγο γάλα που του πρόσφεραν βοσκοὶ. Ἀλησμόνητες παρέμειναν οἱ ἀγρυπνίες τὶς ὁποῖες τελούσε στο ναὸ του

Ἀγ. Ἐλισσαίου Ἀθηνῶν. Αναφέρονται και μαρτυρίες παιδιῶν, ὅτι τὸν ἔβλεπαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θ.Λειτουργίας νὰ στέκεται ὑπεράνω τῆς γῆς.

Ὁ παπά-Νικόλαος, ὁ λεγόμενος «ἀπλούς», ζοῦσε μέσα στην χαρὰ τῆς θ.Εὐχαριστίας, τὴν ὁποῖα τελούσε ἀνελλιπῶς κάθε ἡμέρα, και τὴν παρέτεινε ἐπὶ πολλές ὥρες, για νὰ ἔχει τὴν πνευματικὴ τῆς ἀπόλαυση. Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, γινόταν μιὰ ἀναψυχὴ και ἀγαλλίαση στὸν φλεγόμενο ἀπὸ θεία Ἀγάπη Γέροντα. Ἡ ἱερωσύνη δὲν ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα ἀπλὸ ἐφημεριακὸ καθῆκον. Ὁρες ὀλόκληρες μνημόνευε ζωντανούς και κεκοιμημένους, ἀπὸ τὸν ὄγκο τῶν σημειωμάτων που κρατούσε πάντα σὲ ἓνα δισάκι. Στὴ πραγματικότητα δὲν ἤθελε νὰ διακόψει ποτὲ τὴ χαρὰ ἀπὸ τὴ θεὰ του Ἀναστημένου Σώματος και Αἵματος του Χριστοῦ.

Ὁ ἄγ.Γέροντας ἀφοῦ ἔφθασε σὲ ὕψος θ.τελειότητας, γεμάτος μέ χαρίσματα, ὀσιότητας, ταπεινώσεως, ἀπλότητος, διακρίσεως, ἐλεημοσύνης, ἀσκήσεως, θ.σοφίας, και ἔγινε προστάτης χιλιάδων ὀρφανῶν και πτωχῶν κοιμήθηκε ὀσιῶς τὸ 1932 μ.Χ. και ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν Α' Κυριακὴ του Μαρτίου.

Κυρίες τῆς ἐνορίας μας, ἐργάζονται ἀφιλοκερδῶς προσφέροντας γεύματα ἀγάπης σὲ 220 ἀναξιοπαθοῦντες ἀδελφούς μας, ἀξιοποιώντας ἔτσι, μέ μεγάλη χαρὰ και εἰρήνη, τὸ πλῆθος τῶν προσφορῶν τῶν ἀγαπητῶν ἐνοριτῶν και φίλων τῆς μικρῆς μας ἐνορίας.

ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η μετοχή του ανθρώπου στην άκτιστη θεοποιό χάρη δέν είναι αναγκαστική, αλλά πραγματοποιείται απ' αυτούς που τό επιθυμούν. Ο άνθρωπος από την φύση του έχει αρχή και ή όντολογική του άφετηρία είναι τό μηδέν. Ήλθε στό είναι μέ την δημιουργική ενέργεια του Θεού γι' αυτό και είναι όντολογικά έξαρτημένος από την αιτία της προελεύσεως του. Έχει περιορισμένη έλευθερία, λόγω του ότι είναι κτιστός. Δέν μπορεί νά μήν πεθάνει ή νά μήν γεννηθεί.

Ο άνθρωπος μπορεί νά κινείται πρός τό αγαθό κάνοντας καλή χρήση του αύτεξουσίου του. Μπορεί νά πορεύεται από τό κατ' εικόνα στό καθ' όμοίωσιν.

Δημιουργώντας ο Θεός αύτεξούσια τή λογική φύση του ανθρώπου στέρησε τή δυνατότητα στό διάβολο νά άσκεϊ βία πάνω στον άνθρωπο. Έτσι μόνο μέ πειθώ ή δόλο μπορεί νά έπηρεάσει ο διάβολος τή θέληση του ανθρώπου και νά τον κάνει κοινωνό της άποστασίας του. Από τή δημιουργία του λοιπόν άκόμη ο άνθρωπος έλαβε τή δύναμη του αύτεξουσίου, μέ την όποια μπορεί νά άντιστέκεται στό διάβολο και νά συμβάλλει άποφασιστικά στην πραγμάτωση του προορισμού του. Στην προπτωτική κατάσταση μάλιστα, λέει ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας, ο άνθρωπος θά έπρεπε νά χρησιμοποιήσει τή δύναμη αυτή «οὐκ άνευ πόνων, άλλ' αγωνιζόμενος της άμαρτίας κρατεϊν». Ένώ ο Θεός στη συνέχεια θά πρόσθετε τά «παρ' έαυτού», όποτε θά σταματούσαν οί κόποι και ο άνθρωπος θά έμενε αναμάρτητος και σταθεροποιημένος στό αγαθό μέ άφθαρτο σώμα και χωρίς καμιά ροπή πρός την άμαρτία, άφου ο Θεός θά γινόταν κύριος των επιθυμιών του.

Κατά την άνθρωπολογία της Έκκλησίας μας ή προγονική πτώση είχε όντολογικές συνέπειες στό κατ' εικόνα, τό όποίο ενώ άμαυρώθηκε δέν καταστράφηκε από την άμαρτία. Έτσι εκείνο που έχασε ο άνθρωπος, όπως παρατηρεί ο άγ. Γρηγόριος ο Παλαμās, δέν ήταν τό κατ' εικόνα αλλά τό καθ' όμοίωση. Ο νοϋς του ανθρώπου ως κέντρο του κατ' εικόνα είναι ο πρώτος που δέχτηκε την κακή αλλοίωση της πτώσεως, γι' αυτό και χαρακτηρίζεται ως «πρωτοπαθής». Η άμαύρωση του κατ' εικόνα σήμανε τή φθορά και στό αύτεξούσιο (δηλ. στην έλευθερία) του ανθρώπου, που άντί νά κινείται στην κατεύθυνση της έλευθερίας του πρωτοτύπου του βρέθηκε στην περιοχή της έπιρροής του πονηρού, ο όποιος χωρίς νά μπορεί νά καταργήσει τό αύτεξούσιο του ανθρώπου τό συσκοτίσε και τό έμπόδισε νά κινείται στην παραπάνω προοπτική. Έτσι και μετά την πτώση και την ύποδούλωση του ανθρώπου στον πονηρό δέν άφαιρέθηκε ή δυνατότητα του ανθρώπου νά αγωνιστεί για τή σωτηρία του.

Αυτήν ακριβώς την δύναμη, που κανείς δέν αξιοποίησε έξολοκλήρου πριν την ένανθρώπηση του Θεού Λόγου, την έκανε πράξη μόνον ή Θεοτόκος. Η Θεοτόκος, λέει ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας, είναι ή μόνη που μέ την αγάπη προς τό Θεό, τή ρωμαλέα λογική και την ευθύτητα της θελήσεως της δέ συγκατατέθηκε στην άμαρτία, έλκύνοντας έτσι τό Θεό για την ένανθρώπηση του. Απέδειξε ή Θεοτόκος ότι τό ανθρώπινο αύτεξούσιο μπορούσε νά συνεργαστεί μέ τον Θεό άκόμη και πριν την ένανθρώπηση Του. Η Θεοτόκος δέν εκλέγεται αυθαίρετα ούτε προνομιακά από τό Θεό για τό ρόλο της. Η Θεοτόκος, λέει ο άγ. Νικόλαος, φάνερωσε μέ την αγωνιστικότητά της σ' αυτόν τον κόσμο καθαρό και όλόκληρο τον άνθρωπο, α)τέτιον που πλάστηκε από την αρχή και β) τέτιον που έπρεπε νά μείνει και γ)τέτιον που θά ήταν στην συνέχεια, αν αγωνιζόταν νά αξιοποιήσει τά όντολογικά χαρίσματά του.

Μετά την φανέρωση της Παρθένου και μέ την έλεύθερη συγκατάθεση της πραγματώθηκε ή ύποστατική ένωση του Θεού Λόγου μέ την ανθρώπινη φύση και ο όλος Αδάμ ανακαινίζεται. Νικείται διά του Χριστού ή άμαρτία και ο Θάνατος. **Ο άνθρωπος μπορεί, αν θέλει, νά μπει στην πορεία για την αληθινή έλευθερία.**

Η Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ε. Αποχώρηση τῶν κατηχουμένων.

Αφού ἔγινε ἡ ἀνάγνωση τῶν ἀγιογραφικῶν κειμένων ὅλοι μαζί, πιστοὶ καὶ κατηχούμενοι, ἀνέπεμψαν τὶς ἀνάλογες αἰτήσεις καὶ τώρα πρέπει νὰ εἰσέλθουνε στό μέγα μυστήριο. Τό μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὅμως στό μυστήριο αὐτό δέν ἔχει δικαίωμα νὰ μετέχει ὁποῖος δέν ἀναγεννήθηκε καὶ δέν εἰσηλθε στό χῶρο τῶν θείων ἀποκαλύψεων διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ θ.Βαπτίσματος. Ἔτσι θά πρέπει τώρα οἱ κατηχούμενοι νὰ φύγουν ἀπό τόν ἱ.ναό. Τό ἔργο αὐτό ἀναλαμβάνουν οἱ διάκονοι οἱ ὁποῖοι περιφέρονται μέσα στόν ἱερό ναό καὶ ἐκφωνοῦν:

Ἵσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε'

Αὐτός ὁ διαχωρισμός πού κάνει ἡ ἐκκλησία δέν εἶναι διαχωρισμός διακρίσεων, ἀλλά διαχωρισμός σωτηρίας.

Ἡ Ἐκκλησία εὐχεται γιά τήν ἐνότητα καὶ θά ἔλθει τώρα ἡ ἴδια νὰ δημιουργήσει διάσπαση;

Ἡ Ἐκκλησία τιμωρεῖ τὶς διασπάσεις καὶ λέγει ὁ ἅγ.Ιγνάτιος ὁ Θεοφόρος «Ὁ δὲ μερισμός ἐστι καὶ ὀργή, Θεός οὐ κατοικεῖ ...». Καὶ συμπληρώνει «τὴν ἐνωσιν ἀγαπάτε, τοὺς μερισμούς φεύγετε· μιμηταὶ γίνεσθε Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ αὐτός τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ» (Ε.Π.Ε Ἀποστολικοὶ Πατέρες τ.4 σελ.126-128.).

Αὐτή ἡ ἐνότητα εἶναι ἡ μεγάλη φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καὶ μιά μεγάλη πληγή τῶν ἐσχάτων χρόνων, γιατί

δέν θά ὑπάρχει ἡ ἀγάπη παρά μόνο ἡ ἱκανοποίηση τῶν προσωπικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ φιλοδοξιῶν καθὼς λέγει ὁ ἀπ.Παῦλος πρὸς τόν Τιμόθεο: Τμ Β 3,1-5 «...ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· 2 ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, 3 ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, 4 προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, 5 ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου». Ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη ὅπου ὑπάρχουν, εἴτε σέ πρόσωπα εἴτε σέ συστήματα καὶ σύνολα ἀνθρώπων, δημιουργοῦν διχοστασίες. Γι' αὐτό καὶ συμβουλεῖ: «**Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιῶντας, καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν· 18 οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων**» Ρμ 16.17-18. Μέ τόν ὄρο «κοιλία» ὑπονοεῖ τὶς ἐσωτερικὲς ἐπιθυμίες τοῦ φιλόδοξου καὶ φθονεροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος γιά νὰ γίνεи τό ἐγωιστικό του θέλημα καὶ γιά νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἐπιθυμίες του, ἐπινοεῖ χίλιους δυὸ τρόπους γιά νὰ διχάσει τόν λαό καὶ νὰ τοὺς ἔχει δικά του ὄργανα καὶ ἔτσι νὰ κολακεύεται ὅτι εἶναι σπουδαῖος.

Φυσικά, τό νὰ λές σέ κάποιον "φύγε ἀπό τὴν ἐκκλησία γιατί τώρα πρέπει νὰ μείνουμε ἐμεῖς", δημιουργεῖ μιά πικρία καὶ λύπη. Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία μας δέν τοὺς ἐκδίωκε, ἀλλά πέρα ἀπό τό Θεολογικό καὶ Λειτουργικό νόημα τῆς

πράξεως αὐτῆς, ἔδιδε ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐκαιρία νὰ δείξει ὁ καθέννας καὶ τὸν χαρακτῆρα του.

Ἔτσι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐδοκιμάζετο ἡ δύναμη τῆς θελησεώς των. Διότι, ὅταν ἡ Ἐκκλησία σοῦ λέγει ὅτι ἀκόμη δέν εἶσαι κατάλληλος, ἐσύ νὰ μὴν ἀπογοητευθεῖς. Ἀλλὰ νὰ συνεχίσεις νὰ γίνεσαι καλύτερος. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ἡ Κατήχηση καὶ ἡ βασικὴ διδασκαλία ἑνὸς κατηχομένου διαρκοῦσε τρία χρόνια.

Δοκίμαζε ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐγωισμό τους. Παρατηροῦσε νὰ δεῖ, θά θυμώσουν ἐπειδὴ τοὺς λέγει ὅτι τώρα πρέπει νὰ ἀποχωρήσουν; Εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑπακούσουν στίς ἐντολές της; Εἶναι πειθαρχικά ἄτομα; Ἕνας πού θά παρεξηγεῖτο ἢ θά ἐνιωθε μειονεκτικά γιὰ τίς ἀποφάσεις ἢ τίς ποινές τῶν ἀρμοδίων κληρικῶν, δέν θά ἦτο κατάλληλος γιὰ νὰ λέγεται χριστιανός. Σήμερα λέγει κάτι ὁ ἱερεὺς, γιὰ θέματα εὐταξίας ἢ ἐνδυμασίας, καὶ ἐμεῖς ἀμέσως διαμαρτυρόμαστε ἢ δέν πειθαρχοῦμε. Αὐτὸ ὅμως δέν μπορεῖ νὰ λέγεται ἀγῶνας γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Πάντως ἐπειδὴ, ὅλοι μας ἔχουμε καὶ τὰ ἐλαττώματά μας, ἡ Ἐκκλησίας τοὺς προέπεμπε μὲ εὐχές καὶ ἀγάπη, δείχνοντας ὅτι τοὺς θέλει καὶ τοὺς περιμένει.

Ὅταν λέμε τάξη Κατηχομένων, δέν ἐννοῦμε μόνο αὐτοὺς πού δέν βαπτίσθηκαν, ἀλλὰ καὶ τίς ἐξῆς ἐπὶ μέρους τάξεις:

1) Τῶν ἀκροωμένων. Στὴν τάξη αὐτὴ εὐρίσκοντο ὅλοι ὅσοι ἤθελαν νὰ μάθουν τί εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Στούς ἀκροωμένους μποροῦσαν νὰ ἐνταχθοῦν καὶ Ἑθνικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι. Ὅλοι αὐτοὶ μάθαιναν τὰ τῆς πίστεως καὶ μέσα ἀπὸ τίς, ἀκολουθίες τῶν προσευχῶν, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴν διδασκαλία πού ἐγίνετο, τότε, ἀμέσως μετὰ τὰ ἀναγνώσματα. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι πού ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὸν ἱ.ναό.

2) Τῶν κυρίως κατηχομένων. Ἀμέσως μετὰ ἀκολουθοῦσαν αἰτήσεις καὶ εὐχές καὶ ἡ ἀποχώρηση τῶν κυρίως κατηχομένων οἱ ὅποιοι εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ φθάσουν στὸ βάπτισμα καὶ εἶχαν ἐνταχθεῖ στὴν κατηγορία ἐκείνων πού ἐδέχοντο τὴν εἰδικὴ καὶ συστηματικὴ πλέον διδασκαλία τῶν κατηχομένων.

3) Τῶν ἐνεργουμένων. Ὅλη ἡ ἐκκλησία λοιπόν, προσήχετο, μὲ εἰδικές εὐχές καὶ πόνο ψυχῆς γιὰ ἐκείνους πού ἦσαν μὲν πιστοὶ, ἀλλὰ ἐνεργοῦντο ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα.

4) Τῶν φωτιζομένων. Ἀποχωροῦσαν ἀκόμη καὶ ὅλοι ἐκείνοι οἱ ὅποιοι εἶχαν ἐξαντλήσει τὸ στάδιο τῆς δοκιμασίας καὶ ἐτοιμάζοντο πλέον γιὰ νὰ βαπτισθοῦν.

Βέβαια, μὲ τὴν ἀποχώρηση τῶν Κατηχομένων θά περίμενε κανεὶς νὰ παραμείνουν στὸν ἱ.Ναό οἱ Βαπτισμένοι. Ἐγίνοντο ὅμως κι ἄλλοι ἀποχωρισμοὶ ὀδυνηρότεροι τῶν προηγουμένων, διότι στούς κατηχομένους ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἐντάξει καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶχαν γιὰ κάποιες ἀμαρτίες τοὺς κάποιον κανόνα ἢ ἐκείνους πού ζοῦσαν ἀντιδραστικά καὶ ἀπείθαρχα.

5) Τῶν ἐν μετανοίᾳ. Ἦσαν τέσσερες κατηγορίες:

α) Οἱ προσκλαιόντες ἢ χειμαζόμενοι. Αὐτοὶ εὐρισκόμενοι στὴν εἴσοδο τοῦ ἱ.ναοῦ, ἐκεῖ πού στέκονται σήμερα οἱ ζητιάνοι, ἔκλαιαν γονατιστοὶ γιὰ κάποια ἀμαρτία τοὺς καὶ παρακαλοῦσαν τοὺς εἰσερχομένους στὸν ναὸ νὰ προσευχηθοῦν γι' αὐτούς.

β) Οἱ ἀκροώμενοι, οἱ ὅποιοι εἶχαν δικαίωμα νὰ εἰσέλθουν στὸν πρόναο, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλία, ὄχι ὅμως ἀκόμη καὶ νὰ γίνουν μέτοχοι τῶν ἱ.Μυστηρίων.

γ) Οἱ ὑποπίπτοντες ἢ γόνυ κλίνοντες, οἱ ὅποιοι εἰσήρχοντο μέσα στὸν ἱ.ναὸ ἀλλὰ ἔμεναν γονατιστοὶ προσευχόμενοι γιὰ νὰ γίνει δεκτὴ ἢ μετάνοιά τοὺς ἀπὸ τὸν Θεό.

δ) Οἱ συνιστάμενοι καὶ μὴ προσφέροντες. Αὐτοὶ μποροῦσαν νὰ παρευρίσκονται στὸν ἱ.ναὸ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πιστοὶ χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν δικαίωμα ἀκόμη νὰ γίνουν μέτοχοι τῶν ἱ.Μυστηρίων ἢ νὰ προσφέρουν τὰ τίμια δῶρα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

Η ΚΑΤΑΚΡΙΣΗ

Εάν πολεμήσαι από τὸ λογισμό τῆς περιφρόνησης τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐπιθυμῆς νὰ τὸν προσβάλλεις, νὰ θυμᾶσαι τότε, ὅτι γι' αὐτὸ σὲ παραδίδει ὁ Θεὸς στοὺς ἐχθρούς σου. Ἡ σκέψη αὐτὴ θὰ σὲ ἡσυχάζει. Διότι αὐτὸ μόνο γνώριζε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατηγορεῖ τὸν ἀδελφὸ του, βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἀναπαύσεις τὴ συνείδησή σου εἶναι νὰ μὴ κατακρίνεις τὸν πλησίον σου, καὶ νὰ ταπεινῶνεις τὸν ἑαυτό σου.

Μὴ κρίνετε, γιὰ νὰ μὴ κριθῆτε. Μὴ καταδικάζετε, γιὰ νὰ μὴ καταδικασθῆτε. Συγχωρῆτε τοὺς συνανθρώπους σας, γιὰ νὰ σᾶς συγχωρέσει ὁ Θεός.

Ὅταν λοιπὸν ἀδικούμεστε ἀπὸ κάποιον, νὰ χαιρόμαστε. Διότι μας δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν συγχωρέσουμε καὶ ἔτσι νὰ λάβουμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἐνας ἀδελφὸς ρώτησε κάποτε τὸν Ἀββᾶ Ποιμένα: «Δὲν μοῦ λέγεις, Γέροντα, πὼς θὰ μπορέσω νὰ γίνω τέλειος;» Καὶ ὁ

Γέροντας τοῦ εἶπε: Ἐὰν θέλεις νὰ ἀπολαύσεις ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἀνάπαυση καὶ ἐδῶ καὶ στὴν μέλλουσα ζωὴ, πάντοτε νέ λές μὲ ταπείνωση, ποῖος εἶμαι ἐγώ, καὶ νὰ μὴ κατακρίνεις κανένα.

Ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος ἀνέφερε τὸ ἐξῆς περιστατικό. Κάποτε, ἐνῶ βιάδιζα, ἔχασα τὸ δρόμο καὶ περιπλανήθηκα, καὶ βρέθηκα κοντὰ σ' ἓνα χωριό. Ξαφνικά συναντῶ δυὸ ἄτομα, ἓναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα, νὰ ἔχουν στάση ἀπρεπῆ. Ἀμέσως τότε ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι γιὰ τίς ἁμαρτίες μου, γιὰ νὰ μὴ μοῦ μείνει εὐκαιρία νὰ κατακρίνω καὶ ἔφυγα. Καθ' ὁδὸν μοῦ ἐμφανίσθηκε ἓνας Ἄγγελος μὲ μιὰ ρομφαῖα στό χέρι καὶ μοῦ λέγει. «Παφνούτιε, ὅλοι ὅσοι κατακρίνουν τοὺς ἄλλους, μ' αὐτὴ

τὴ ρομφαῖα τραυματίζονται. Σὺ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν κατέκρινες, ἀλλὰ ταπεινώθηκες ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὡς νὰ ἦσουν σύ, ποὺ ἔπραξες τὴν ἁμαρτία, γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά σου ἐγράφη στό βιβλίο τῆς Ζωῆς.»

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς πατέρας εἶπε τὸ ἐξῆς: «Δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γένος καλύτερο ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, οὔτε μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τάξη καλύτερη ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς.

Ὅμως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βλάπτουν καὶ τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς Μοναχοὺς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, εἶναι ἡ μεταξὺ τοὺς μνησικακία καὶ ἡ κατάκριση, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον μπορέσει κανεὶς καὶ τὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν καρδιά του, θὰ ζήσει πραγματικὰ εὐτυχισμένη καὶ ἀγγελικὴ ζωὴ πάνω στὴ γῆ.

Ἐνας Ἀσκητὴς διηγεῖτο, ὅτι ἐπὶ εἴκοση χρόνια ἐπέμεινε ἀγωνιζόμενος γιὰ ἓνα μόνο λογισμό καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσει τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ δύναμη νὰ βλέπει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς νὰ εἶναι ἓνα ἄτομο, χωρὶς διακρίσεις.

Ὁ Ἀββᾶς Ἡσαΐας ὁ Ἀναχωρητὴς λέγει: «Θυμήσου τὸν Θεὸ ὅτι εἶναι παρὼν καὶ σὲ προσέχει, καὶ ὅτι αὐτὰ πού λές καὶ κάνεις πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῶν ἀδελφῶν σου τὰ ἀκούει καθὼς καὶ ὅ,τι ἔχεις στὴν καρδιά σου, εἶναι φανερὸ μπροστὰ Του.

Πές λοιπὸν στὴ ψυχὴ σου. Ἄν φοβᾶσαι τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὅμοιοι μὲ σένα καὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ δέ θέλεις νὰ δοῦν τὶς ἁμαρτίες σου, πόσον μᾶλλον πρέπει νὰ φοβᾶσαι τὸν Θεὸ, πού τὰ βλέπει καὶ τὰ ἀκούει ὅλα;

Νὰ ξέρεις δέ ὅτι, ἂν ἔτσι σκέφτεσαι καὶ δὲν ἁμαρτάνεις, τότε ἀπὸ αὐτὸ φανερῶνεται ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ πού κατοικεῖ στὴν ψυχὴ σου.

Καὶ ἂν μείνεις μαζί μὲ αὐτὸν τὸν φόβο, τότε μένεις ἀκίνητος ὡς πρὸς τὰ πάθη, ὅπως εἶναι γραμμένο «ὄσοι στηρίζονται στὸν Κύριον εἶναι σὰν τὸ Ὅρος Σιών, δὲν θὰ σαλευθεῖ στὸν αἰῶνα ὁποῖος κατοικεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ.»

Ἔτσι σὲ κάθε πρᾶγμα πού κάνεις καὶ λές, νὰ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς βλέπει κάθε σκέψη σου καὶ ἀκούει τὰ λόγια σου, καὶ τότε δὲν θὰ ἁμαρτήσεις ποτέ.

Ἡ Ἐνοριακὴ Νεανικὴ Συντροφιά τῆς ἐνορίας μας, προσφέρει ζωοτροφές στους πυρόπληκτους ἀδελφούς μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

- ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ** Συναντήσεις 10.30 – 11.30 π.μ.
γιὰ παιδιὰ τοῦ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.
- ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ** Συναντήσεις 11 - 12 π.μ.
γιὰ παιδιὰ τοῦ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ.
- ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ**
 - Ἰ. Παράκληση στὴν Ὑπ.Θεοτόκο. 5.00 - 6.45 μ.μ.
 - β. Γενικὴ Ὁμιλία γιὰ ὅλους. 6.45 - 6.30 μ.μ.

«ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ»
γ. Ραδιοφωνικὴ Ἐκπομπὴ 96.3 FM. 8.00 - 9.00 μ.μ.
«ΣΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ ΤΙΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ»

(Διάλογοι πνευματικῆς οἰκοδομῆς)

- ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΥΡΙΑΚΗ** 7.00 - 8.00 μ.μ.
(ΕΝΑΡΞΗ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ)
ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΝΕΩΝ-ΝΕΩΝ ΣΥΖΥΓΙΩΝ-ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ-ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

- ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** 6.00 μ.μ.
ΔΩΡΕΑΝ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ
ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΤΗΛ. 2410 612 948 E-mail: galilea4@yahoo.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΕΒΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ.ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ **ΕΝΤΥΠΩΣΗ**